

že se vstříknutí této tekutiny stalo malou stříkačkou s krátkou násadkou. Ale neuvažuje o tom, zda byl útoku, touto tekutinou pomocí stříkačky na plod vedenému, dán takový směr, jakým se (povšechně posuzována) tato povaha tekutiny mohla uplatnit. Po této stránce uvádějí rozhodovací důvody toliko nepřesně, že obžalovaná E-ová vyplachovala S-ové pochvu žíravou tekutinou, pokud se týče, že vstříkla jí takovou tekutinu do pochvy, nezjišťuje však, zda může k zánětu plodu a k potratu dojít již tím, že se taková tekutina vstříkuje do pochvy, či jen tím, že se dává útoku směr učitější, totiž vstříká se tekutina do dělohy neb alespoň na (do) ústí dělohy, a nezjišťuje dále, zda nesl se úmysl E-ové za tím, by vstříkla leptadlo do dělohy neb alespoň do (na) ústí dělohy. K takovému úmyslu obžalované E-ové může poukazovati seznání svědka Dra K-a (nalézacím soudem v rozhodovacích důvodech a, jak se zdá, i znalci v nálezku a posudku opomenuté), že z ústí dělohy S-ové vyčnívaly menší a větší vláknovité kousky sliznice, jež byly stejně zbarveny, jako leptané místo sliznice v okolí vnějšího otvoru dělohy.

Stížnostmi právem napadený výrok rozhodovacích důvodů jest tudíž podstatnou částí skutkového opodstatnění právního závěru, že nejde ve skutku obžalovaných o beztrestný pokus prostředkem naprosto nezpůsobilým, nýbrž o čin, vedoucí ke skutečnému vykonání zamýšleného vyhnání plodu po rozumu §u 8 tr. zák. Dolíčená vada nedostatku důvodů dotýká se tedy výroku o skutečnosti rozhodné a činí rozsudek zmatečným podle čís. 5 § 281 tr. ř. I bylo proto stížností vyhověti, aniž třeba zabývat se tím, co dále vytýká stížnost Františky E-ové o úmyslu této obžalované, zrušiti rozsudek a vrátiti věc podle §u 288 čís. 1 tr. ř. nalézacímu soudu k opětnému projednání a rozhodnutí, při němž bude po případně o jednání S-ové uvažovati s hlediska §§ů 9, 5, 144 tr. zák. (srv. rozhodnutí č. 4183 úř. sb. nálezů býv. víd. soudu zrušovacího).

Čís. 2111.

Skutková podstata zločinu veřejného násilí podle §u 93 tr. zák. vyžaduje v subjektivním směru úmysl pachatelův, obmeziti jiného na osobní svobodě proti jeho vůli, a pachatelovo vědomí, že napadený to pociťuje jako obmezení své volnosti v pobytu.

(Rozh. ze dne 1. října 1925, Zm I 533/25).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského jakožto nalézacího soudu v Praze ze dne 5. května 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle §u 93 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnosti nelze upřít oprávnění pokud dovolávají se důvodu zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř. namítá, že tu není zlého úmyslu, jehož je třeba ke skutkové podstatě zločinu podle §u 93 tr. zák. Úmy-

slem pachatele při tomto zločinu musí býti, obmeziti jiného na osobní svobodě proti jeho vůli, a vědomí jeho, že napadený to pocítuje jako obmezení své volnosti v pohybu. Nalézací soud zjišťuje v rozhodovacích důvodech rozsudku jen zevnější příběh mezi obžalovaným a C-ovou, při němž této v užívání její osobní svobody bylo překáženo, dále že obžalovaný věděl, že mu nad C-ovou nepřísluší žádná zákonná moc, a konečně, že obžalovaný nemohl míti příčiny, pokládati C-ovou za osobu zločinnou, škodlivou nebo nebezpečnou. Otázkou úmyslu obžalovaného vůbec, jeho vědomí, že svým útokem na jmenovanou dívku tuto v její osobní svobodě proti její vůli obmezoval, se rozsudek nezabývá, nýbrž spokojuje se zcela všeobecným závěrem, že čin obžalovaného tvoří skutkovou podstatu zločinu podle §u 93 tr. zák. »jak v objektivním tak i v subjektivním směru«. Rozhodovací důvody napadeného rozsudku uvádějí, že C-ová se bránila a žádala obžalovaného, by ji pustil. Jakým způsobem se bránila, rozsudek neuvádí. Ze skutečnosti, že obžalovaný se uzamkl s C-ovou na záchodě, nevyplývá nutně, že jednal ve zlém úmyslu, jehož je potřebí ke skutkové podstatě zločinu, zde v úvahu přicházejícího; neboť obžalovaný mohl dvěře zamknouti též jen za tím účelem, by nebyl s C-ovou na záchodě překvapen. Bylo proto nezbytno zjistiti, zda si obžalovaný uvědomil vážnost odporu C-ové a tím dospěl k přesvědčení, že osobní svobodu dívky proti její vůli obmezuje. Bez tohoto zjištění po stránce subjektivní jest výrok, odsuzující obžalovaného pro zločin podle §u 93 tr. zák. právně mylným.

Čís. 2112.

Lichva (cís. nař. ze dne 12. října 1914, čís. 275 ř. zák.).

»Tíseň« (§ 2 čís. 1 zákona) nemusí býti trvalou; k naplnění pojmu »tíseň« stačí třeba i jen pomíjející nesnáze peněžité, nutící dožadovati se úvěru.

Pojem »nápadného nepoměru« hodnota plnění je relativní; znak ten dlužno spatřovati všude tam, kde rozdíl mezi hodnotou plnění a vzájemného plnění je ve značném nepoměru k obyčejné, konkrétními poměry ospravedlněné hodnotě.

»Lehkomyslností« jest nerozvážené počínání si při uzavírání peněžních obchodů, nasvědčující tomu, že ten, kdo se zavazuje, nestará se o následky, ačkoliv si jich musí býti vědom.

(Rozh. ze dne 2. října 1925, Zm I 295/25).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 4. března 1925, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou přečinem podle §u 2 čís. 1 cís. nařízení ze dne 12. října 1914, čís. 275 ř. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Obžalovaná byla napadeným rozsudkem uznána vinnou přečinem podle §u 2 čís. 1 cís. nař. ze dne 12. října 1914, čís. 275 ř. zák., jehož